

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרָשַׁת בְּשִׁלַּח י"ב שְׁבַט, ה'תשפ"ד

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁנַי עִם רִשׁוֹנֵי

פְּרָעָה אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם יְכוּלִים לְצַאת מִמִּצְרַיִם, אָבֵל כְּאֲשֶׁר ה' הִקְשָׁה אֶת לְבוֹ הוּא הִתְחַרַּט וְהַחֲלִיט לְרַדְּף אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיחֲזֹרוּ לְאָרְצוֹ.

הַמִּצְרַיִם רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִצְלִיחוּ לְהַשִּׁיג אוֹתָם כְּשֶׁהָיָה כִּמְעַט לַיְלָה, יוֹמִים אַחֵר כָּן.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רָאוּ אֶת הַמִּצְרַיִם מְגִיעִים, עִם פְּרָעָה בְּרֹאשׁוֹ יַחַד עִם הַמַּלְאָךְ שֶׁל מִצְרַיִם. הֵם יָדְעוּ שֶׁה' אָמַר שֶׁהֵם יֵלְכוּ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, אָבֵל עַדִּין מְאֹד חֲשָׁשׁ, וּבְכוּ לֵה' שִׁיְצִיל אוֹתָם.

(גַּם בְּיַמֵּינוּ, כְּאֲשֶׁר אָדָם זְקוּק לְמִשְׁהוֹ, זֶה חֶלֶק מִמִּצְוֵה הַתְּפִלָּה לְבַקֵּשׁ מִה' עֲזָרָה).

כְּשֶׁרָאוּ שֶׁמִּצְרַיִם מִתְקַרְבִּים, הָיוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהִחֲלוּ לְדַבֵּר דְּבוּרִים לֹא יְפִים. הֵם אָמְרוּ: "מִשָּׁה, הֲאֵם אֵין מִסְפִּיק קְבָרִים לְקַבֹּר אוֹתָנוּ בְּמִצְרַיִם? לָמָּה הִבָּאת אוֹתָנוּ לְמוֹת בְּמִדְבָּר? הֲיֵיתָ צָרִיד לְהַשְׁאִיר אוֹתָנוּ בְּמִצְרַיִם!".

מִשָּׁה אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא לְחַשֵּׁשׁ, ה' יִטְפֹּל בְּמִצְרַיִם, וְהֵם לֹא יִרְאוּ אוֹתָם שׁוֹבִי!

תְּהֵלִים / יוֹם י"ב לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ס"ו-ס"ח

בְּפָרֶק ס"ו, כְּתוּב "הַפּוֹר יִם לִיבְשָׁה" - ה' הִפּוֹךְ אֶת הַיָּם לְאֲדָמָה יְבֵשָׁה בְּקִרְיעַת יַם סוּף.

חֲסִידוֹת מִסְבִּירָה שֶׁזֶה בְּעֶצֶם מִה שִׁיקְרָה כְּשֶׁמְשִׁיחַ יָבֹא.

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל יֵשׁ מִים שֶׁמְכַסִּים אֶת הַיָּם, אָבֵל כְּשֶׁה' הוֹפֵךְ לְאֲדָמָה יְבֵשָׁה, כְּמוֹ בְּקִרְיעַת יַם סוּף, אָפְשָׁר לְרְאוֹת אֶת מַה שֵּׁיֵשׁ בְּפָנִים, אֶת מַה שֶׁבְּדֶרֶךְ כָּלֵל מִסְתַּר מֵהַעֵין.

כְּשֶׁמְשִׁיחַ יָבֹא, נוֹכַח לְרְאוֹת דְּבָרִים שֶׁנִּסְתָּרִים מֵעֵינֵינוּ.

כַּעַת אֵינָנוּ יְכוּלִים לְרְאוֹת אֵיךְ ה' בּוֹרֵא אֶת הַכּל, אוֹלָם כְּשֶׁמְשִׁיחַ יָבֹא, נוֹכַח לְרְאוֹת זֹאת!

תְּנִיָּא / לְקוּטֵי אֲמָרִים פָּרֶק כ' (י"ב שְׁבַט שָׁנָה מְעַבְרָת)

כְּדִי לְהַבִּין אַחֲדוֹת ה', עָלִינוּ לְדַעַת שֶׁה' לְעוֹלָם לֹא מִשְׁתַּנֶּה. וּמָה לְגַבֵּי הָעוֹלָם? הַאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן עוֹמֵד לְהִרְאוֹת לָנוּ שֶׁה' בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, אוֹלָם זֶה לֹא שָׁנָה מְאוּמָה אֶצֶל ה'. הָעוֹלָם נִרְאָה כִּה גָדוֹל וְחָשׁוּב,

אולם נוכח לראות שאצל ה' זה כמו כלום.

נוכל להבין זאת מהדרך שבה התורה משתמשת במשל של "דבור" כדי לומר לנו שה' ברא את העולם.. כיצד עובד הדבור אצל האדם? לאדם יש כח הדבור, כח ללא גבול. כל עוד הגוף בריא, כח הדבור של האדם יכול לאפשר לו לדבר ללא הפסקה. לכן מלה אחת בודדה ביחס לכח הדבור פלו היא כלום! לכן כח הדבור חייב להיות כלום ביחס לכח המחשבה שגורם לנו לחשב.

היום יום / י"ב שבט

המחשבה של האדם גורמת לו להרגיש מאד רגוע, ולפעמים אפלו "קר" (חסר התלהבות) בלב - אדם יכול להרגיש חמימות והתלהבות!

דרך אחת איננה יותר טובה מהאחרת- ה' רוצה שנשתמש בשתייהם - להשתמש במח שלנו כדי ללמד את עצמנו ברוגע כיצד לעבוד את ה', יחד עם רגש של חמימות והתלהבות של הלב.

ספר המצוות / מצות עשה רמ"ה

המצוה היומית, **מצות עשה רמ"ה**, היא אותה מצוה שלמדנו בימים האחרונים. בשאנו מוכרים משהו ליהודי אחר או קונים משהו מיהודי אחר, עלינו לעשות זאת בדרך התורה. ישנן הלכות רבות שעלינו לקיים כדי לודא שאכן עושים זאת בדרך שתשמח את ה'. למדנו חלק גדול מהם ברמב"ם ונוסיף ללמד עוד אי"ה.

רמב"ם / הלכות זכיה ומתנה פרקים ז', ח', ט'

ברמב"ם היום, נלמד את ההלכות על מתנות מיחדות:

בפרק ז' - לומדים על שושבינות, בימים עברו כשאדם רצה להתחתן חבריו היו נותנים לו כסף. ואז הוא היה צריך לתת להם כסף כשהם עמדו להתחתן. היות וזו לא הייתה מתנה רגילה, אלא יותר כמו הלואה, התר לו לקבל את כספו חזרה על ידי בית הדין.

פרק ח' - מלמדנו שעם 'שכיב מרע' - אדם מאוד חולה ישנם כללים מיחדים כדי להקל על האדם לתת מתנות לבני משפחתו לפני פטירתו מן העולם. ההלכה היא שהמתנות שהוא אומר לתת, נתנות רק כאשר הוא נפטר. אם הוא מרגיש טוב יותר הוא יכול לשנות את דעתו או לתת אותם בדרךים הרגילות.

בפרק ט' - ישנן הלכות על הזמנים בהם עלולים לחשב שמתנותיו של שכיב מרע לא יהיו נחשבות.

זרכי החסידות / חת"ת

לפני הרבה שנים בארץ ישראל, התחוללה מלחמה גדולה מפחידה שנקראה "מלחמת יום כפור" (בין שהתחילה ביום הכפורים).

באותה שנה, בסוף אחד המכתבים שהרבי כתב ליהודים, בחדש חשוון, הרבי בקש שכל היהודים יוסיפו בתורה ובצדקה, במיוחד בחת"ת (חמש, תהלים ותנ"א).

אנו מוצאים את המילה חתת פעם אחת בתורה. כשיעקב נדד עם המשפחה שלו בזמנים מסכנים, התורה אומרת שהגויים הרגישו פחד (חתת) אלקים ולא הציקו להם.

אנו רואים מפה, שלמוד חתת עוזר לך שהגויים שרוצים להציק חס ושלום ליהודים, יחששו להציק לנו.

בנוסף, הרבה פעמים כשאנשים בקשו ברכה מהרבי, הרבי אמר להם "בטח יודעים מהתקנה של למוד חתת ששמענו עליה ממורי וחמי הרבי הר"ץ, עד כמה היא חשובה וכיצד היא סגולה לדברים רבים מאד.

תפלה / רצה - ותחזינה (חלק א')

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בברכת "רצה" מבקשים מה' שיקבל את התפלות שאמרנו. אולם עוד לא סימנו את התפלה.

התפלות שלנו הן כמו הקרבנות של בית המקדש. מבקשים מה' שיבנה מחדש את בית המקדש וישרה את שכינתו עליו, כדי שנוכל לעבד את ה' באפן הראוי באמת.

מדרש שוחר טוב מספר שבזמן דוד המלך ארון הברית ובו הלוחות נדד למקומות שונים, ולא היה לו "בית" ראוי, ולא היה מקום לכהנים לעבוד את עבודתם. באותה תקופה נפטרו אלפי חילים בגלל שהם לא בקשו מה' לבנות את בית המקדש קל וחמר הדבר לגבינו. היהודים האלו לא ידעו עד כמה מיחד ונפלא בית המקדש, כי מעולם לא היה בית מקדש ובטח שלא היה חרבן.

אבל אנו יודעים על יחודו של בית המקדש! אנו יודעים כמה נורא שבית המקדש נחרב. לכן צריכים באמת לבכות לה' בכל תפלה ולבקש ממנו להשבנו לירושלים ולהחזיר את עבודת בית המקדש. לכן חכמינו זכרונם לברכה תקנו את ברכת "רצה".

גאולה ומשיח / המנין של משיח

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בקצור שלחן ערוך מובאת הלכה שלא מונים קבוצת אנשים בספירה במספרים. במקום, כדי לראות האם יש מספיק אנשים למנין, מונים באמירת פסוק הכולל עשר מלים. הפסוק "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם".

מדוע נבחר דוקא הפסוק הזה? בספר על הלכה ומנהג מאת רש"י הנקרא "ספר הפרדס", נאמר למנות על ידי הפסוק "ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך" שאף הוא בן עשר מלים ותכנו מדבר על כך שבאים להתפלל לפני ה'.

הרבי מסביר שבין שמתקרבים לביאת המשיח, הגלות נעשית חשובה יותר ובכל פעם שיש לנו הזדמנות מזכירים לעצמנו שה' יציל אותנו ויביא את הגאולה אפילו באמצעות הפסוק בו נעזרים לספירת אנשים: "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם".